

NOVEMBER 2018

Informatieblad

Met de folder *De Verborgene Schat* heeft onze Nederlandse, RK traditionele jeugd o.l.v. Pater Huysegems in het missieweekend 19-21 oktober jl. in Leiden mensen op straat of studenten aan de universiteit trachten te bereiken en aan het denken te zetten. Aan de folder gaan enquêtevragen vooraf.

Pet af voor deze gezonde zielenijveraars, die hard nodig zijn, daar volgens het CBS wel liefst 51% van de Nederlandse bevolking niet meer gelovig is!

Vreemde snuiters die ijveraars? Helemaal niet! Kijken we naar de eerste christenen en hun geloofsbeleving en zielenijver, getroffen dat ze waren door ons heilig geloof en vol naastenliefde! Wat een besef van de doopgenade! De geestdrift van de H. Paulus is voor allen voorbeeldig! Hij spreekt over medewerkers voor het Evangelie. Het aandeel van de leken in het missiewerk van de jonge Kerk, waardoor ze met Gods hulp kon uitbreiden, mogen we niet onderschatten, toen niet en nu niet! Iedereen voelde zich verplicht mee te werken aan het werk van Christus en de apostelen, waar zich de gelegenheid ook maar voordeed. Iedereen was missionaris voor Onze Heer Jezus Christus, Zoon van God en onze persoonlijk Verlosser, die verrezen is! Dat is het lichtbaken in onze tijd van religieuze onverschilligheid!

“Wat uit God is geboren, overwint de wereld. En dit is de overwinning, die zegepraalt over de wereld, ons geloof!” *1 Jh. 5, 4* Vandaar de hoge vlucht van de harten, die een omkeer, in de mensheid heeft veroorzaakt, en die op zijn beurt weer andere, nieuwe christenen heeft aangetrokken. Het is een wonderbare omkeer in de toenmalige, oud geworden wereld, die ook nu weer aftakelt en omkeer nodig heeft. De H. Paus Leo de Grote getuigt: “Onder de hand van de Allerhoogste werd het hart van velen omgevormd, werd nieuw, wat oud geworden was, en slaven van het onrecht werden dienaren van de gerechtigheid. In de plaats van de genotzucht trad de onthouding, in de plaats van trots schcheidenheid. Wie zich had bezoedeld door een losbandig leven, vertoonde zich nu in het stralende kleed van de kuisheid”. Treffende bekentenissen zijn er van bijv. Cyprianus of Augustinus, die deze inwendige verandering in zichzelf hebben beleefd.

Genieten we de logica van de H. Thomas van Aquino: “De wijzen, aanzienlijken, de machtigen, ... zij allen werden tot Christus bekeerd door de verkondiging van enkele eenvoudige mannen, die Christus hebben gepredikt. Dit is ofwel een wonder, of het is er geen. Is het een wonder, dan is onze bewering bewezen, dat het christendom door God door wonderen werd bekrachtigd. Is het er geen, dan verklaar ik, dat er geen groter wonder kan bestaan, dan dat de hele wereld ... indertijd ... zonder wonderen bekeerd is”.

De Kerk is geen mensenwerk, maar Gods werk. Dit moet ons vertrouwen sterken in de huidige kerkcrisis, ons standvastig en geduldig maken! Wel moeten wij meewerken, want missie is nodig waar de openbaring niet of niet meer gekend is, dus om ons heen.

U helpt, door o.a. goede literatuur te verspreiden, ook dit *Informatieblad* of de folder *De Verborgene Schat*. U kunt de folder bestellen bij een van ons priesters. Een onkostenvergoeding is welkom. Hopelijk helpt u ons ook uit de kosten van het *Informatieblad*. Velen, die het met een acceptgiro per post ontvangen, doen dat. Degenen, die het zelf meenemen, hebben de gelegenheid te vergoeden in de collecte of geld over te schrijven. En hopelijk zegt degene voor wie het meteen oud papier is, het niet op prijs te stellen. Het zou anders verloren geld zijn.

Pater Carlo de Beer

Persbericht van de Priesterbroederschap St. Pius X

bij gelegenheid van de heiligverklaring van Paus Paulus VI

Bij de bisschoppssynode betreffende de jeugd ging Paus Franciscus op zondag 14 oktober 2018 over tot de heiligverklaring van Paus Paulus VI.

De Priesterbroederschap St. Pius X herhaalt de ernstige bedenkingen, die ze heeft geuit tijdens de zaligverklaring van Paulus VI op 19 oktober 2014:

- De zalig- en heiligverklaringen van recente pausen, volgens een versnelde procedure, zijn losgemaakt van de wijsheid van de eeuwige regels van de Kerk. Streven ze er niet méér naar om de pausen van het Tweede Vaticaans Concilie heilig te verklaren in plaats van de heldhaftigheid van hun theologische deugden vast te stellen? Wanneer iemand weet, dat de eerste plicht van een paus – opvolger van Petrus – is om zijn broeders in het geloof te bevestigen (*Lc 22, 32*), dan is er genoeg reden om van zijn stuk gebracht te zijn.
- Zeker, Paulus VI is de paus van de encycliek *Humanae Vitae* (25 juli 1968) die katholieke gezinnen licht en troost gaf, terwijl toen de fundamentele principes van het huwelijk sterk werden aangevallen. Hij is ook de auteur van het *Credo van het Volk Gods* (30 juni 1968), waarmee hij katholieke geloofsartikelen in herinnering wilde roepen, die door het opkomend progressivisme bestreden werden, voornamelijk door de schandalige *Nederlandse Catechismus* (1966).
- Maar Paulus VI is ook de paus die het Tweede Vaticaans Concilie heeft beëindigd; hij verbreidde binnen de Kerk een leerstellig liberalisme, dat zich uit in fouten zoals godsdienstvrijheid, collegialiteit en oecumenisme. Er volgde

een verwarring, die hijzelf op 7 december 1968 moest toegeven: “*De Kerk bevindt zich in een uur van onrust en van zelfkritiek, het lijkt zelfs op zelfvernietiging, alsof de Kerk zichzelf vernietigde ... zichzelf verwondde*”. Het jaar daarop bekende hij: “*Op veel gebieden heeft het concilie ons tot nu toe geen innerlijke rust gebracht, maar eerder onrust en problemen veroorzaakt, die niet bevorderlijk zijn voor het versterken van het koninkrijk Gods in de Kerk en in de zielen*”. Met als toppunt de noodkreet van 29 juni 1972: “*De rook van Satan is binnengekomen door een scheur in de tempel van God: de twijfel, de onzekerheid, de problematiek, de zorgen, de ontevredenheid, de confrontatie gedijen ...*” – Maar hij liet het slechts bij zijn vaststelling, zonder de geëigende maatregelen te nemen om deze zelfvernietiging te stoppen.

- Paulus VI is de paus die, met een oecumenisch doel, de liturgische hervorming van de Mis en van alle riten van de sacramenten oplegde. De kardinalen Ottaviani en Bacci hekelden deze nieuwe Mis als een “*zowel in het geheel als in detail opvallend afwijken van de katholieke theologie van de H. Mis, zoals die werd geformuleerd tijdens de 22^e zitting van het Concilie van Trente*”¹. Na hen verklaarde Mgr. Marcel Lefebvre de nieuwe Mis als “*geïmpregneerd met de protestantse geest*” met daarin “*een gif dat schadelijk is voor het geloof*”.²
- Tijdens zijn pontificaat werden veel priesters en religieuzen vervolgd en zelfs veroordeeld voor hun trouw aan de tridentijnse Mis. De Priesterbroederschap St. Pius X herinnert zich met pijn de veroordeling van 1976, opgelegd aan Mgr. Lefebvre. Hij werd wegens zijn liefde voor de Mis en zijn categorische weerstand tegen de hervormingen *suspens a divinis* verklaard. Het was pas in 2007 dat het *Motu Proprio* van Paus Benedictus XVI het feit erkende, dat de tridentijnse Mis nooit was opgeheven.

Vandaag, meer dan ooit, vernieuwt de Priesterbroederschap St. Pius X haar trouw aan de tweeduizendjarige traditie van de Kerk. Zij is ervan overtuigd dat deze getrouwheid, verre van een overdreven nostalgische verkramptheid te zijn, de heilzame remedie brengt tegen de zelfvernietiging van de Kerk. Zoals onlangs haar Algemeen Overste, Pater Davide Pagliarani verklaarde: “*Onze grootste wens is, dat de officiële Kerk niet langer de schat van de traditie beschouwt als een last of een geheel van achterhaalde oude rommel, maar als de enig mogelijke manier om zichzelf te herstellen*”.³

Menzingen, 13 oktober 2018

1. In *Bref examen critique de la nouvelle messe, lettre préface des cardinaux Ottaviani et Bacci*, 3 september 1969, §1.

2. *Lettre ouverte aux catholiques perplexes* Albin Michel, 1985, blz. 43.

3. Interview met Pater Pagliarani in FSSPX actualités van 12 oktober 2018.

Ze hebben Hem onttroond

Hoofdstuk 14 Hoe ze Jezus Christus hebben onttroond.

“Bij het Laatste Oordeel zal Christus diegenen die Hem uit het openbare leven hebben verdreven, in staat van beschuldiging stellen en voor zulke beledigingen vreselijk wraak nemen.”

Pius XI

Op het gevaar af in herhaling te vervallen, kom ik terug op het koningschap van Onze Heer Jezus Christus over de maatschappij, op dat dogma van het katholiek geloof, dat niemand in twijfel kan trekken zonder een ketter te zijn. Ja zeker: een ketter!

Bezitten ze het geloof nog?

U kunt zich nu afvragen, hoe het staat met het stervend geloof van de pauselijke nuntius te Bern, Mgr. Marchioni, met wie ik op 31 maart 1976 in Bern het volgende gesprek had:

Mgr. Lefebvre: “Er komen in het concilie gevaarlijke dingen te voorschijn (...) In de verklaring over de godsdienstvrijheid staan beweringen die strijdig zijn met wat de pausen hebben geleerd: er is besloten dat er geen katholieke staten meer kunnen zijn!”

De nuntius: “Maar dat ligt toch voor de hand!”

Mgr. L.: “Denkt u, dat het de Kerk goed zal doen, als er aan katholieke staten een eind wordt gemaakt”.

De nuntius: “U zult toch wel begrijpen, dat er bij de Sovjets een grotere godsdienstvrijheid komt, als wij dat doen?”

Mgr. L.: “Maar waar blijft u dan met het rijk van Onze Heer Jezus Christus over de maatschappij?”

De nuntius: “Ja, dat is nu onmogelijk; misschien in een verre toekomst. ... Op het ogenblik is dat rijk in de mensen persoonlijk. Wij moeten een taal gaan spreken die de massa begrijpt”.

Mgr. L.: “Maar de encycliek ‘Quas primas’, waar laat u die dan?”

De nuntius: “O, die zou nu door de paus niet meer geschreven worden”.

Mgr. L.: “Weet u, dat de H. Stoel in Columbia heeft verzocht de christelijke grondwet van de staat af te schaffen?”

De nuntius: “Ja, hier ook”.

Mgr. L.: “In Wallis?”

De nuntius: “Ja, in Wallis. En ik ben op alle vergaderingen daarover uitgenodigd”.

Mgr. L.: “Bent u het dan eens met de brief van Mgr. Adam (bisschop van Sion in Wallis) aan zijn diocesanen, waarin hij hun uitlegt waarom ze moeten stemmen voor de wet op de scheiding van Kerk en staat?”

De nuntius: “Ach, Christus, Koning over de maatschappij, dat is nu wel een heel moeilijk probleem ...”

U ziet, dat hij er niet meer in gelooft. Het is een “onmogelijk” of “heel moeilijk” dogma, “dat men nu niet meer zou schrijven”!

En hoe velen denken er nu ook zo? Hoe velen kunnen maar niet begrijpen, dat de Verlossing van Onze Heer Jezus Christus tot stand moet komen met behulp van de burgerlijke maatschappij, en dat de staat binnen de grenzen van de tijdelijke orde dus een hulpmiddel moet worden om het werk van de Verlossing toe te passen? Ze zullen u antwoorden: “O, dat zijn twee verschillende dingen, u vermengt politiek met godsdienst!”

En toch is alles geschapen voor Onze Heer Jezus Christus, dus voor de verwezenlijking van het werk van de burgerlijke maatschappij die, ik heb het al gezegd, ook een schepsel is van de goede God! De burgerlijke maatschappij is niet zonder meer te danken aan de wil van de mensen. Ze is op de eerste plaats het gevolg van het feit dat de mens een gemeenschapswezen is, dat God de mensen heeft geschapen om in gemeenschap te leven: een eigenschap die door de Schepper in de natuur is gelegd. Dus de gemeenschap van de burgers moet, evengoed als de personen individueel, eer bewijzen aan God, haar Schepper en einddoel, en het verlossingsplan van Jezus Christus dienen.

In september 1977 heb ik in Rome bij prinses Palaviccini een voordracht gehouden. Ik heb er een geschrift voorgelezen van kardinaal Colombo, aartsbisschop van Milaan. Daarin stond, dat de staat geen godsdienst hoefde te hebben, dat hij “ideologieloos” moest zijn. Welnu, verre van dat te ontkennen heeft de kardinaal, op mijn aanval antwoordend in de *Avvenire d'Italia*, hetzelfde gezegd, ja, het heel zijn artikel door zelfs nog krachtiger herhaald! Dat artikel droeg dan ook de titel: “Lo stato non puo essere altro que laico”: de staat kan niet anders dan laïcistisch zijn, dus godsdienstloos!

Een kardinaal die dat zegt! Wat voor opvatting heeft hij wel van de Verlossing van Onze Heer Jezus Christus? Het is ongehoord! U ziet, hoe diep het liberalisme in de Kerk is doorgedrongen. Als hij dat twintig

jaar eerder had gezegd, was het in Rome ingeslagen als een bom. Iedereen zou hebben geprotesteerd, Paus Pius XII zou de opvatting hebben tegengesproken en maatregelen hebben getroffen ... Maar nu is het normaal, schijnt het heel gewoon te zijn. Hoe diep moet dus in ons verankerd zijn de geloofsovertuiging: *alles, ook de burgerlijke maatschappij*, is geschapen om rechtstreeks of onrechtstreeks het verlossingsplan van Onze Heer Jezus Christus te dienen!

Veroordeling van de scheiding van Kerk en staat.

Om niet verkeerd begrepen te worden, moet ik eerst zeggen dat de pausen de scheiding van Kerk en staat alleen maar veroordeeld hebben als *leer*, en als ze werd toegepast in naties met een katholieke meerderheid.

Natuurlijk wordt er geen veroordeling uitgesproken over het eventueel tolereren van andere godsdiensten in een overigens katholieke staat, en zeker niet over het *feit* van de vele godsdiensten die er bestaan in veel landen waarin dat, wat men kort geleden nog de christenheid noemde, onbekend is.

Na zo een mogelijk misverstand uit de weg te hebben geruimd, verklaar ik met de pausen, dat het een daad van ongelof is en een naar ketterij ruikende dwaling, als men beweert, dat de staat van de Kerk en de Kerk van de staat moet worden gescheiden. De geest van geloof van een H. Pius X, de diepgang van zijn theologie en zijn beweging als zielenherder verzetten zich krachtig tegen de godsdienstondermijnende scheiding van Kerk en staat in Frankrijk. In zijn encycliek “Vehementer nos” van 11-2-1906 (ik dring er op aan die te overwegen) verklaart hij het volgende:

“Dat de staat van de Kerk moet worden gescheiden is een absoluut valse stelling, een zeer verderfelijke dwaling.

Daar ze berust op het beginsel dat de staat geen enkele godsdienst moet erkennen, is ze allereerst zwaar beledigend voor God. De Schepper van de mens is immers ook de Stichter van de menselijke gemeenschappen, en zoals Hij ons in het bestaan houdt, zo houdt hij ook die in leven. Wij zijn hem dus niet alleen een persoonlijke eredienst schuldig, maar ook een openbare en gemeenschappelijke.

Bovendien is die stelling een heel duidelijke ontkenning van de bovennatuurlijke orde. Want ze beperkt het handelen van de staat tot niet meer dan het aardse welzijn van het volk, wat slechts het onmiddellijke doel van de openbare gemeenschappen is. Die stelling bekommert zich helemaal niet (alsof de staat daar niets mee te maken had) om het hoogste doel, de eeuwige zaligheid, die aan de mens na dit zo korte leven in het vooruitzicht is gesteld. Maar omdat de aardse gang van zaken, die zich in deze tijd afspeelt, ongeschikt is aan verovering van dat hoogste en absolute goed, mag de burgerlijke macht niet alleen geen belemmering daarvoor zijn, maar moet ze ons ook nog helpen om het te verkrijgen.

Die stelling gooit ook de door God in deze wereld gevestigde orde, die een harmonieuze eendracht tussen de twee gemeenschappen vereist, ondersteboven. Die twee, de godsdienstige en de burgerlijke gemeenschappen, bestaan namelijk uit dezelfde personen, ofschoon elke gemeenschap in de eigen sfeer gezag over hen uitoefent. Er moeten dus heel wat zaken zijn die tot beide ambtsgebieden behoren en waarover in elk van de twee een oordeel moet worden gegeven. Welnu, nauwelijks verdwijnt de samenwerking tussen Kerk en staat, of die gemeenschappelijke zaken geven gemakkelijk aanleiding tot het ontstaan van een hoop geschillen die van beide zijden op de spits gedreven worden. Men weet niet meer waar men de waar-

heid moet zoeken en de mensen raken in grote verwarring.

Tenslotte berokkent de stelling zware schade aan de burgermaatschappij zelf, want als de godsdienst, die voor de mens de hoogste wet is en de soevereine macht om zijn rechten en plichten ongeschonden te verdedigen, in die burgermaatschappij niet de hem toekomende plaats krijgt, kan de staat niet goed gedijen en niet lang blijven bestaan”.

De opmerkelijke continuïteit van deze leer

En de heilige paus beroept zich dan op de leer van zijn voorganger Leo XIII, van wie hij de volgende passage aanhaalt om door de continuïteit van de leer te laten zien, hoe groot het gezag ervan is.

“Al naar gelang het ogenblik en de omstandigheden zijn de pausen van Rome de leer van de scheiding tussen Kerk en staat dan ook voortdurend blijven weerleggen en veroordelen. Met name Onze vereerde voorganger Leo XIII heeft herhaaldelijk en op voorbeeldige wijze uiteengezet, hoe volgens de katholieke leer de betrekkingen tussen de twee gemeenschappen zouden moeten zijn.”

Dan volgt de passage uit “Immortale Dei” die ik in het vorige hoofdstuk heb aangehaald, en ook nog dit citaat:

“Zonder misdadig te worden, kunnen de menselijke gemeenschappen zich niet gedragen alsof God niet bestond;

evenmin mogen ze weigeren zich om de godsdienst te bekommeren, alsof die hun totaal vreemd was of nergens toe zou dienen ... Wat de Kerk betreft, die God zelf als Stichter heeft: haar van het actieve leven van de natie, van de wetgeving, de opvoeding van de jeugd en de gezinspolitiek uitsluiten, betekent een ernstige en verderfelijke vergissing begaan”.¹

We hoeven de volgende passage uit “Immortale Dei” maar te herlezen om Leo XIII op zijn beurt te zien bevestigen, dat hij de leer van zijn voorgangers alleen maar herhaalt:

“Onze voorgangers, in het volle bewustzijn van wat de pauselijke taak van hen verlangde, hebben nooit geduld dat die opvattingen, die door de menselijke rede werden verworpen en die toch zo’n grote invloed hebben op het leven van de staat, strafeloos worden verkondigd”.

Zo drukt Gregorius XVI zich in zijn encycliek “Mirari vos” van 15 augustus 1832 over de scheiding van Kerk en staat aldus uit:

“Wij kunnen voor Kerk en staat geen betere resultaten verwachten, als wij de opvatting volgen van hen die Kerk en staat menen te moeten scheiden en de harmonie tussen priesterschap en staatsgezag menen te moeten verstoren. Want juist de propagandisten van een ongebreidelde vrijheid vrezden die harmonie, die voor de godsdienstige en burgerlijke belangen altijd zo gunstig en heilzaam is geweest”.

“Op dezelfde wijze heeft Pius IX over die valse opvattingen die het meest in zwang waren, bij iedere gelegenheid zijn veroordeling uitgesproken, waarna hij die uitspraken liet bundelen² om de katholieken in die zondvloed van dwalingen een veilige gids te verschaffen”.

Ik concludeer, dat zo’n leer, die verkondigt, dat Kerk en staat één moeten zijn en die de tegengestelde dwaling van de scheiding veroordeelt, door haar volmaakte continuïteit bij vier achtereenvolgende pausen van 1839³ tot 1906 en door de plechtige verklaring daarover van de H. Pius X op het consistorie van 21 februari 1906⁴ een maximaal gezag en ongetwijfeld zelfs de garantie van de onfeilbaarheid bezit.

Hoe kunnen een nuntius Marchioni of een kardinaal Colombo er dan toe komen om die uit het geloof voortvloeiende en waarschijnlijk onfeilbare leer te ontkennen? Hoe een oecumenisch concilie ertoe gekomen is om ze terzijde te schuiven en voor het oudheidkundig museum te bestemmen, dat zal ik u weldra uitlegen, wanneer ik u ga spreken over het binnendringen van het liberalisme in de Kerk tengevolge van een verderfelijke filosofie, het liberale katholicisme.

1. Leo XIII, *Immortale Dei*, vgl. PIN 149.
2. De *Syllabus* waarin de veroordeelde stelling nr. 552 luidt: “De Kerk moet van de staat en de staat moet van de Kerk gescheiden worden”.
3. *Immortale Dei*, PIN 151.
4. PIN 404-405.

Tweede deel Het liberale katholicisme

Hoofdstuk 15 Het grote verraad

Kerk en revolutie met elkaar verzoenen, dat is het doel van de quasi-katholieke liberalen.

Tegen de katholieke leer van de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus over de maatschappij en de eenheid tussen Kerk en staat voeren de quasi-katholieke liberalen aan, dat die zonder twijfel wel wáár is, maar onuitvoerbaar, zelfs in katholieke landen:

- Theoretisch is de door pausen en theologen verkondigde these aan-nemelijk.
- Maar praktisch moet men zwichten voor de omstandigheden en resoluut de weg van de hypothese opgaan: de bevordering van pluralisme en de vrijheid van godsdienst.

“De liberale katholieken hebben altijd geantwoord, dat ze even orthodox willen zijn als de meest onbuigzame katholieken en dat de belangen van de Kerk hun enige zorg zijn. De minnelijke schikking die ze hebben gezocht is geen abstracte theorie, maar praktische levenskunst.”¹

Het gaat om het bekende onderscheid tussen de these (de leer) en de hypothese (de praktijk in de gegeven om-

standigheden). Ik moet u erop wijzen, dat die onderscheiding heel juist kan worden opgevat: bij het toepassen van beginselen moet men rekening houden met de omstandigheden, en dat gebeurt door de behoedzaamheid, die behoort tot de deugd van *voorzichtigheid*. Zo zal de aanwezigheid van sterke islamitische, joodse of protestantse minderheden in een katholiek land een staat die de ware godsdienst blijft erkennen, omdat hij gelooft in het Koningschap van Onze Heer Jezus Christus in de maatschappij, kunnen brengen tot *verdraagzaamheid* t.o.v. die godsdiensten in een overigens katholieke omgeving.

Maar opgepast! Daar gaat het de liberale katholieken niet om!

Volgens hen moeten de beginselen, al schrijven die ons per definitie ons doen en laten voor, toegepast noch gepredikt worden, omdat ze volgens hen onuitvoerbaar zijn.

Dat is zonder meer onjuist. Moeten wij de geboden van God “gij zult maar één God aanbidden”, “gij zult niet doden”, “gij zult geen echtbreuk plegen” maar niet meer verkondigen en onderhouden, omdat de mensen er niet meer van willen horen; omdat er een mentaliteit heerst die los wil

komen van alle morele bevoogding? Moeten wij maar afzien van de heerschappij van Jezus Christus over de maatschappij onder voorwendsel dat ook Mohammed en Boeddha er om een plaats vragen?

Eigenlijk *weigeren ze te geloven, dat de waarheid in het praktisch leven efficiënt kan zijn. Ze menen enerzijds de katholieke beginselen in theorie te kunnen bevestigen en anderzijds altijd in strijd met die beginselen te kunnen handelen. Dat is de inconsequentie die aan de zogenaamd-katholieke liberalen eigen is.*

Kardinaal Billot S.J. zegt er het volgende van:

“Het liberalisme van de ‘liberale katholieken’ kan in geen enkel systeem worden ondergebracht en heeft maar één enkel karakteristiek kenmerk: het hangt als droog zand aan elkaar”.

En de kardinaal vestigt er de aandacht op, dat de titel “liberale katholiek” zelfs een contradictio in terminis is

zonder enige samenhang, omdat “katholiek” onderwerping veronderstelt aan de menselijke en goddelijke orde, terwijl “liberaal” juist betekent: los van die orde en opstand tegen Onze Heer Jezus Christus.

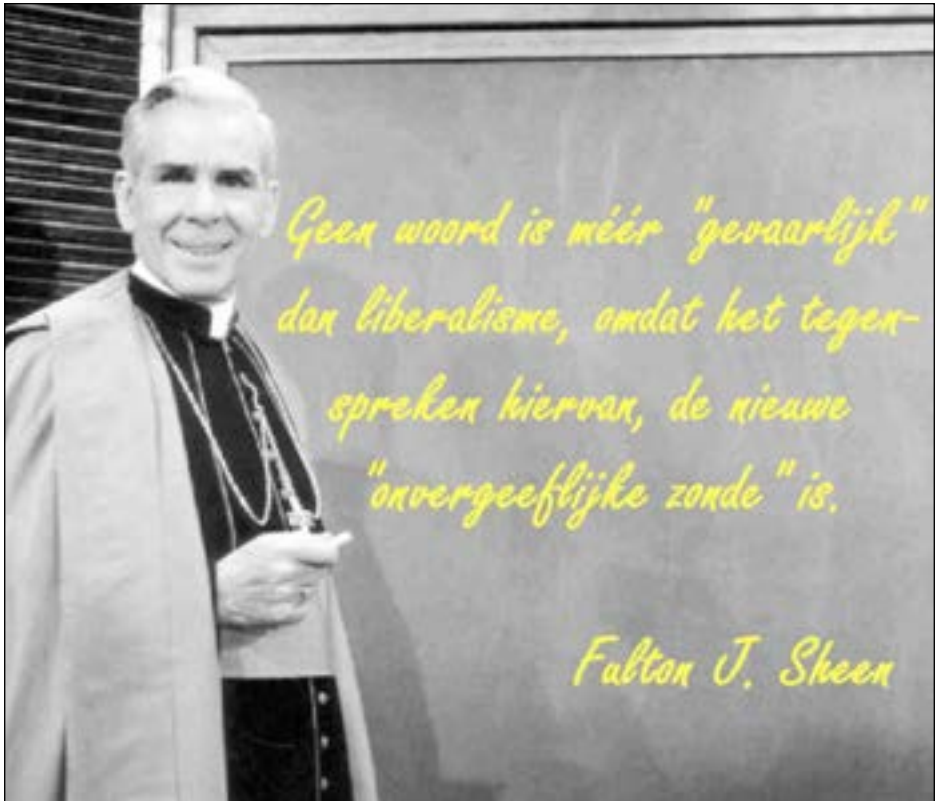
Over het fameuze onderscheid tussen “these” en “hypothese” van de quasi-katholieke liberalen denkt kardinaal Billot het volgende:

*“Uit het feit dat er verschil is tussen de praktische orde van de dingen en de ideale voorwaarden van de theorie, volgt dat de praktijk wel nooit de volmaaktheid zal hebben van het ideaal, maar verder niets”.*²

Uit het bestaan van afgescheiden minderheden in een katholieke natie volgt dus, dat de eensgezindheid op godsdienstig gebied misschien nooit geheel zal worden verwezenlijkt en dat de heerschappij van Jezus Christus over de maatschappij nooit zo volmaakt zal zijn als de beginselen willen. Maar daar volgt niet uit, dat dit rijk in de praktijk moet worden afgewezen en dat het godsdienstig pluralisme regel moet worden!

U ziet dus nu al, dat er in het liberale katholicisme (een uitdrukking die ik met weerzin gebruik, omdat ze godslasterlijk is) een geniepig *beginselverraad* steekt, een praktische verloochening van het geloof in het koninkrijk van Onze Heer Jezus Christus. Sprekend over het “katholiek liberalisme” kan men terecht zeggen: *“het liberalisme is een zonde”*.³

In die dwaling (daar kom ik in het volgende hoofdstuk op terug)

steekt eigenlijk ook een zucht naar het optrekken van mistgordijnen op geestelijk gebied, een manie om verwarring te stichten, een weigering om wat dan ook te definiëren. Bijvoorbeeld het met elkaar verwarren van *tolerantie* (verdraagzaamheid) en *tolerantisme* (vrijzinnigheid). De tolerantie is een katholiek beginsel. In sommige omstandigheden is die een plicht van *naasteliefde* en *politieke voorzichtigheid* tegenover minderheden. Maar het tolerantisme is een liberale dwaling die aan alle anders-

denkenden zonder onderscheid, onder alle omstandigheden en *krachtens de rechtvaardigheid* dezelfde rechten wil toekennen als aan hen die de morele en godsdienstige waarheid bezitten.

Maar ... van de liefde een stuk gerechtigheid maken, dat is, zoals ook op andere gebieden kan worden vastgesteld, de sociale orde omverwerpen! Daardoor worden zowel de gerechtigheid als de liefde gedood.

1. DTC.T IX, Col. 509, artikel: katholiek liberalisme.
2. Pater Le Floch, "Le cardinal Billot, lumière de la théologie".
3. Dom Felix Sarda y Salvany.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Moeder van de Schepper, bid voor ons.

Deze aanroeping moet in eerste instantie wel wat vreemd klinken, want onwillekeurig rijst bij het uitspreken van deze eretitel in onze geest de vraag op: Maar hoe? Christus is toch niet de Schepper van hemel en aarde, want de schepping is niet het werk van het mensgeworden Woord, maar wel van God, en moet dus aan de drie goddelijke Personen toegeschreven worden?

Wellicht zou iemand kunnen denken: ofschoon al de werken van God door de drie goddelijke Personen verricht worden, toch leert de catechismus, dat wij zekere werken aan een van de drie Personen mogen toeschrijven, zoals de almacht aan de Vader, de wijsheid aan de Zoon, en de heiligheid aan de H. Geest. Kunnen wij de aanroeping “Moeder van de Schepper” niet op grond van deze gegevens rechtvaardigen?

Neen! De schepping, zoals ook de catechismus leert, is een werk van almacht. Vandaar de vraag: hoe heeft God Zijn almacht allereerst getoond? Het antwoord luidt: door het scheppen of uit niets maken, van hemel en aarde en al wat er in is. De schepping moet daarom eerder aan de Vader dan aan een andere persoon van de Drievuldigheid toegeschreven worden. Anderzijds, bidden wij ook niet: “Ik geloof in God, de almachtige Vader, Schepper van hemel en van aarde?”

Wat mag dan de H. Kerk hebben bewogen om in de litanie te betui-

gen, dat Maria, die tenslotte toch een louter schepsel is, het leven schonk aan de Schepper; met andere woorden: dat het werk de werkmans voortbracht?

Bedenken wij daarbij, dat de H. Kerk niet slechts in de litanie, maar reeds in haar oudste gebeden deze gedachte op de voorgrond stelt. Zingt zij immers niet: *Tu quae genuisti, natura mirante, tuum sanctum genitorem*: tot verbazing van geheel de natuur hebt gij uw Schepper het leven geschonken. Ook bij de heilige Vaders wordt dezelfde gedachte aangetroffen: “Gij hebt de Schepper van de hemel gebaard,” betuigt de H. Augustinus; en de H. Petrus Chrysologus roept bewonderend uit: “Wees gegroet, o Maria, want uw Schepper wilde in uw maagdelijke schoot ontvangen worden; uw eerste Oorzaak wilde aan u het bestaan verschuldigd zijn, uw goddelijke Vader wilde uw Zoon worden!” En Eusebius brengt

aan Maria zijn hulde met de woorden: “De Schepper wordt voortgebracht door Zijn schepsel, een vrouw schenkt het bestaan aan de Bron van alle wezen. Waar moet onze bewondering aanvangen, waar eindigen!”

Alvorens verder te gaan, moeten wij eerst opmerken, dat het toeschrijven van bijzondere eigenschappen aan een van de drie goddelijke Personen, niet aan de werkelijkheid beantwoordt, maar, volgens het getuigenis van de H. Thomas (*I pars, q. 39, 7*), slechts uitgedacht werd om ons beperkt en bekrompen menselijk verstand ter hulp te komen. Vandaar moeten alle eigenschappen, ook de almacht, de wijsheid en de heiligheid met hetzelfde recht en in dezelfde mate aan ieder van de drie goddelijke Personen toegekend worden.

Daaruit mogen wij besluiten, dat Maria met evenveel recht Moeder van de Schepper als Moeder van God mag genoemd worden. Christus

immers is Schepper, omdat Hij God is, en uitsluitend daarom. Maria is Moeder van de Schepper, omdat haar Zoon God is. Vóór de menswording was God de Zoon Schepper, en als Schepper heeft Hij bij de menswording niets gewonnen, maar ook niets verloren; vandaar is Maria, in de volle zin van het woord, Moeder van de Schepper.

Doch er is meer. De eigenschappen welke wij aan de drie goddelijke Personen toeschrijven, kunnen vaak onder verschillende oogpunten beschouwd worden, en dan ook aan meerdere personen van de H. Drie-eenheid toegekend. Zo wordt de almacht aan ieder van de drie goddelijke Personen toegeschreven: aan de Vader, omdat Hij het begin en de oorsprong is van de Zoon en de H. Geest; aan de Zoon, omdat volgens de uitdrukking van de Evangelist alles door Hem gemaakt is, en zonder Hem niets tot het bestaan kwam (*Jh. 1, 10*); aan de H. Geest (*Rom. 11, 36*), omdat de schepping niet slechts een daad van Gods almacht is, maar ook van Zijn goedheid en Zijn liefde. De Zoon van God, de goddelijke Wijsheid, heeft daarom alles geschapen door de macht van de Vader, in de liefde van de H. Geest. De almacht is geen blinde kracht, zij werd voorgelicht door de wijsheid, en de liefde is haar oogmerk.

Bovendien, mag Christus niet enigermate Schepper genoemd worden, omdat Hij ons het bovennatuurlijk leven heeft geschonken? Dit leven, door de genade ingestort, wordt

ons ook medegedeeld door de verdiensten van Christus.

Tenslotte mogen wij niet uit het oog verliezen, dat Christus het einddoel van geheel de schepping is. Alles is om Hem geschapen, de wereld behoort Hem toe. Hij is de reden waarom alles uit het niet werd getrokken, Hij is zodoende de opperste Heer, zowel in de natuurlijke als in de bovennatuurlijke orde.

“Omdat nu alles om Zijnentwil geschapen werd,” zegt de H. Franciscus van Sales, “daarom wordt Hij terecht ook het eerste van alle schepselen genoemd... Men plant toch de wijnstok om de druif, en al verschijnen de bladeren en de bloemen het eerst, toch wordt slechts de druif verlangd en beoogd.”

Hoe schittert de aureool, welke Maria's gezegend hoofd omstraalt door deze eretitel “Moeder van de Schepper” in nieuwe glans! Bovenal is Christus de Koning van de schepping en haar Meester, dan is Maria heerseres; het is immers onmogelijk dat een koning over zijn gebied volstreekte heerschappij voert, en dat zijn moeder in die macht niet deelt.

Vervolgens moeten wij aannemen, dat bij de schepping van de wereld Maria op geheel bijzondere wijze vóór de geest van God heeft gezweefd. Of werd de wereld niet om Christus geschapen, en was in Gods plannen Jezus niet onafscheidelijk met Maria Zijn Moeder verbonden? Met recht mocht daarom de H. Bonaventura zeggen: “*Dispositione tua, sanctissima Virgo, perseverat mundus, quem tu, cum Deo, ab initio*

fundasti”: “door uw wilsbeschikking, o gezegendste Maagd, blijft de wereld bestaan, welke gij van het begin af met God hebt gegrondvest”.

Wat wonder dan ook dat de godgeleerden en op de allereerste plaats Pius IX, in zijn bulle “*Ineffabilis*” waarin de Onbevleete Ontvangenis van Maria als een geloofspunt werd vastgesteld, de volgende woorden van onze gewijde Boeken op Maria toepassen: “De Heer bezat mij in het begin van Zijn wegen, vóór Zijn oudste werken; ik ben van eeuwigheid af gezalfd geworden, van het begin af, vóór de aanvang van de aarde. Ik was geboren toen de afgronden nog niet bestonden, toen nog geen fonteinen waren, zwaar van water; nog waren

de bergen niet gegrondvest, vóór de heuvelen werd ik geboren. Nog had Hij de aarde niet gemaakt, noch de velden, noch de eerste bestanddelen van de stofjes van de wereld. Toen Hij een cirkel over het vlakke van de afgrond schreef; toen Hij de wolken van boven bevestigde; toen Hij de fonteinen van de afgrond vastlegde; toen Hij aan de zee een perk stelde, opdat de wateren zijn bevel niet zouden overtreden; toen Hij de grondvesten van de aarde maakte, was ik werkzaam bij Hem, ik vermaakte mij elke dag, en speelde voortdurend in Zijn tegenwoordigheid, spelende op de wereld van

Zijn aardrijk, en mijn genot vindende bij de menschenkinderen” (*Spreuken* 8, 22-32).

Gebed: O goede Moeder Maria, u, die over geheel de schepping heerschappij voert, duld toch niet, dat wij verblind worden door het vergankelijke van deze aarde en ons hechten aan stoffelijke dingen, die ons hart niet kunnen bevredigen. O leer ons in het geschapene de sporen te ontdekken van Gods goedheid, die, uit loutere liefde tot ons, de wereld uit het niet trok.

Oefening: Bij het beschouwen van Gods wonderbare schepping, Zijn goedheid loven en prijzen.

... wordt vervolgd ...

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

November: Voor de stervenden en de overledenen!

Stervensuur en vagevuur

Beste Kruisvaarders,

Grijs pak, grijs haar, grijze huid

Je maakt wat mee, wanneer je priester bent! Leuke dingen en harde dingen, maar dat gebeurt ook met andere mensen. Maar ook veel interessante en merkwaardige dingen. Nemen we het familiefeestje in Bree, door mijn oom in Limburg georganiseerd in juli 2002. Ik meen, dat hij toen zijn 65e verjaardag vierde. Ikzelf was nog maar een paar weken priester gewijd. “De gewijde olie op mijn voorhoofd was nog nat.” In de open zomerlucht zitten we aan verschillende tafeltjes gezellig te drinken, eten, kennismaken en praten.

Dan sleept zich een laatkomer naar één van de tafeltjes met vrije plekken. Graatmager, zo’n 70 jaar oud, grijs pak waarvan de mouwen zonder armen erin naast zijn lichaam slingeren. Maar wat merkwaardig is: pak en haar, maar ook de huid (!) hebben bijna dezelfde kleur: grijs! Die jongen

ziet er dus niet bepaald gezond uit! Ik vraag uitleg en verneem: “Dat is Jos, hij heeft uitgezaaide kanker, hij heeft nog hoogstens een paar weekjes te leven!” Oeps! Ik duik er in mijn ijver van nieuwe priester op af. “Beste Jos, ik ben Eerwaarde Huyssegems, pas gewijd priester, zoon van ... Ik heb gehoord dat u levensgevaarlijk ziek bent. Jezus heeft Zijn Kerk en Zijn priesters een aantal krachtige

middelen gegeven om mensen als u ter hulp te komen, te sterken. Mag ik u helpen?” Jos: “Al wat helpt, is welkom!”

Olie en uilen

Waarover heb ik het? In zijn brief in de H. Schrift (Bijbel) schrijft Jezus? H. Apostel Jacobus: “Is iemand onder u (zwaar) ziek? Laat hem priesters van de Kerk roepen! Deze moeten over hem bidden en hem met olie zalven in de naam van de Heer (Jezus). Het gelovig gebed zal de zieke tot redding dienen. De Heer zal hem oprichten en, mocht hij nog zonden op zich hebben, dan zullen ze hem worden vergeven.” (*Jac. 5, 14 vv*) Dat noemt men het Sacrament van “het Heilig Oliesel”, ook genoemd “Ziekenzalving” of “Laatste Oliesel”. “Laatste”, omdat we in de loop van een christelijk leven eerst andere oliesels of zalvingen ontvangen: bij het doopsel met catechumenenolie en chrisma, bij het vormsel chrisma en wanneer een priester gewijd wordt: weer eens chrisma.

Maar ziekenolie is iets speciaals: het dient om de levensgevaarlijk zieke kracht en verlichting te schenken. Waar toe? Óf om weer op te knappen, als dat beter is voor de ziel van de zieke. Óf om hem kracht te geven voor het belangrijkste ogenblik van zijn leven: “Bid voor ons, nu, en in het uur van onze dood.” Het is nu of

nooit! Gered of verloren! En het kan er nog hard aan toe gaan! De H. Alfons van Liguori legt uit wat de (ook al in de H. Schrift) de Profeet Isaias (Jesaja) schrijft: “Hun huizen zullen vol zijn met “uilen” en geesten van het veld!” (*Is. 13, 21*): “Er wordt nog een laatste keer heftig om de ziel van de stervende gevochten! De hel wil tot wanhoop (= gedachten als “Het heeft nu toch allemaal geen zin meer”) of gebrek aan rouwmoedigheid (= “Ik heb geen spijt over al wat ik heb gedaan”) bekoeren!” Biecht, communie en vooral oliesel meppen dat allemaal weg!

Trouwen en naar de hemel!

Dus: ik met Jos afspraak gemaakt en er een paar dagen later heen gecrost. Ik: "Ik heb wapens voor u mee: ziekenzegen (indien de Goede God wil dat u nog geneest), biecht (wat uw ziel weer helemaal schoon maakt en klaar voor de hemel), ziekenzalving (ook genoemd "Heilig Oliesel") en communie!" Jos: "Laat maar komen!" Maar eerst praten we met elkaar. Dan blijkt dat Jos niet eens voor de Kerk, voor Onze Lieve Heer, gehuwd is. Voor dat niet in orde is, kan ik niet beginnen met de biecht en daarmee ook niet met alle de andere sacramenten. Hij: "Kan ik nu nog trouwen?" Ik: "Als geen van u beiden nog met iemand anders getrouwd is ..." Hij: "Neen, dat is niet het geval". Dus laat ik door zijn (toekomstige) echtgenote twee getuigen halen. Kort voor zijn sterfbed trouwt Jos nog! Dan biechten, oliesel, communie. Ik neem vriendelijk afscheid. Een paar dagen later sterft hij. Zijn vrouw verhaalt: "Jos zei altijd maar: Ik ben nu niet bang meer voor de dood! Ik ben er klaar voor! Jezus mag mij komen afhalen!" En zo ging Jos gerust en gered het eeuwig leven in! Wat een geluk voor hem, dat Jezus hem nog kwam redden met biecht en oliesel!

"E-ie!! Een priester!! Nu gaat de zieke zéker dood!!"

Nauwelijks een maand later, in augustus 2002, komt één van de vele broers van Jos óók in levensgevaar. Ik ken hem: hij woont in de Kempen, in een chique villa met openluchtzwembad. En dat zwembad ken ik maar al te goed. Toen ik vijftien jaar oud was en de lente pas was aangebroken, dacht ik mijn talent als "ijsbeer" eens te moeten bewijzen en ik sprong zonder voorbereiding het ijzige water in. Er gebeurde voor mij iets ongelooflijks: al mijn spieren sloegen in kramp en ik kon me niet meer bewegen! Dus: blub-blub! Gelukkig was daar op dat ogenblik ook een rustige, vriendelijke atleet op bezoek, die er mij vanaf de rand met één armbeweging uit viste. God en de stoere kerel zij dank!

En dus nu: de gastheer ook weer dicht bij zijn levenseinde. Mijn moeder belt naar de echtgenote van de stervende: "Mijn zoon is priester en kan uw man net zo door Jezus laten helpen als uw zwager." Antwoord: "E-ie-ie!!! Neen!! Al hij een priester ziet, zal mijn man al helemaal doodgaan!!"

Zo?? Ze maken de goede man verder wijs dat hij weldra zal genézen, ja genéézen! Onzin! En ze weten het! Zo moet de man zonder voorbereiding de eeuwigheid in. Wie weet of hij gered is ...

**Geen afscheid van Martina.
Nog niet.**

Drie jaar later, Oldenburger Münsterland, in het Noordwesten van Duitsland. Martina, een grote blonde moeder

van rond de veertig. Af en toe kwam ze naar de kapel waar ik de zondagsmis opdroeg. Nu laat ze weten: “Kunt u komen? Ik ben in het ziekenhuis opgenomen. Kanker. Terminaal (= normaal geen hoop op overleven).” Dus er weer heen gesprongen met biecht, communie, olie-sel. Ze dankt me en ik ga weer naar huis.

Een paar weken later is ze thuis en laat mij weer roepen. Ze vertelt: “Nadat u gekomen was, landde ik op de intensieve. Ik verliet (ja dat zei ze!) mijn lichaam en zweefde erboven. Ik zag op het beeldscherm, verbonden aan de apparaten mijn lichaam. Ik zag daar heel duidelijk de tekst staan: “Dood”! Toen liep de verpleegster naar buiten en haalde mijn zoon van 17 en mijn dochter van 15 naar binnen. Ze zei tegen hen: “Het is tijd om afscheid te nemen van jullie moeder ...” Mijn zoon protesteerde: “Maar ik wil nog geen afscheid nemen!” En op dat ogenblik ... voelde ik mij terug in mijn lichaam geworpen!”

Martina is één van velen. Van diegenen aan wie ik het Sacrament van het H. Oliesel toediende, knapte zowat een derde weer verrassend op! Dat is een teken dat de goede God wil, dat die mensen nog een paar dingen in orde maken, voor ze uiteindelijk sterven. Van de andere twee derden van mensen waarbij ik als priester geroepen werd om ze “te bedienen”, zag ik de meesten blij, gesterkt, gerust en voorbereid zijn tot ze (kort daarna) stierven, Jezus tegemoet. Zoals Jos.

Niet voor niets heeft Jezus dit prachtige Sacrament van het H. Oliesel ingesteld! Laten we niet doen zoals doe vrouw met die villa met zwembad, maar wel zoals Martina en Jos. “Is iemand onder u (zwaar) ziek? Laat hem priesters van de Kerk roepen!” Niet wachten tot hij of zij niet meer kan biechten! Jezus staat klaar om hem of haar “Tot redding te dienen, op te richten en zonden te vergeven!”

De “ontplofte” pastoor wordt doorzichtig!

Weer een paar jaar later. Weer in Duitsland, maar deze keer in het Middenwesten: het Saarland. In een vrij grote parochie bij de Franse grens woont een super-ijverige koster (iemand die de Kerk klaarmaakt en afruimt voor en na de diensten): Karl-Heinz. De pastoor weet, dat hij in alles op zijn koster kan rekenen: hij doet het met buitengewoon veel liefde en inzet!

Maar toch kan je hun niet echt goede vrienden noemen. Dat ligt voor een deel aan Karl-Heinz: hij beslist soms in plaats van de pastoor! Vooral als het om het lievelingsfeest van de koster gaat: Sacramentsdag! Alle straten worden dan met bloemenpracht en linten versierd voor de rondgang van Jezus in de Hostie, gedragen door de priester in de monstrans! Ook de mensen zingen en bidden om ter meest.

Maar dit jaar is het spannend: “Zal het regenen of niet?” Als het namelijk behoorlijk regent, gaan de mooie gewaden en doeken kapot. De parochiekerk stroomt intussen toch vol met gelovigen, klaar voor het grote feest. De pastoor twijfelt ... Maar Karl-Heinz niet: “Wierook en kruis voorop! Daarachter de fanfare! Dan de bruidjes met bloemen! Dan de misdienaartjes met belletjes! Daarna de baldakijn met de priester en het Sacrament! De processie vertrekt! Nú!!” Vóór de pastoor het weet, loopt hij met het hele dorp de processie! Het heeft niet geregend! Maar met zijn koster heeft hij nog een eitje te pellen!

Dat ze nooit echt boezemvrienden worden, ligt echter niet alléén aan Karl-Heinz. Zoals in de meeste parochies na het Tweede Vaticaans Concilie (1962-1965) laat de pastoor in de plaats van het altaar een tafel plaatsen, waarop hij de “Eucharistie viert” en daarbij de gelovigen aankijkt. Het gaat

ook alsmaar meer om “wij mensen” en nauwelijks nog over “wij met Jezus en Maria dichterbij God en de hemel”. De preek wordt slapper, de biechtstoel blijft meer en meer leeg. Nadat Karl-Heinz die verwatering en leegloop (als maar meer mensen gaan niet meer naar de kerk) een tijdje heeft aangekeken en de pastoor niets anders wil, besluit de koster naar een priorij van de Priesterbroederschap St. Pius X te gaan kijken. “He,” zegt hij, “hier is nog alles voorheen: eerbiedig, plechtig, geestdriftig, een preek die over het eeuwige leven gaat, jeugd!” Op zondagen, dat hij niet verplicht kosterdienst heeft in zijn eigen parochie, komt Karl-Heinz voortaan hierheen, in de priorij “Maria ter Engelen” in Saarbrücken.

Op een dag nu moet zijn oude pastoor naar het ziekenhuis voor onderzoek. Koster Karl-Heinz voert er hem heen. Onderweg rijden ze langs de genoemde priorij. Karl-Heinz: “Kijk, Meneer Pastoor, wanneer ik bij u geen dienst heb, ga ik hier naar de Mis!” De pastoor “ontploft”: “Wat?? Als je ooit nog hier heen gaat, hoef je bij mij nooit nog een stap binnen te zetten!!”

Een paar jaar later overlijdt de “ontplofte” pastoor. Natuurlijk gaat zijn vroegere koster naar de begrafenis. De kerk zit stampvol. Alle zitplaatsen zijn bezet, zodat de koster achteraan moet staan, tussen vele anderen. Tijdens de begrafenisdienst, weet de koster niet wat hem overkomt! Van voren naar achteren lopend, tussen de kerkbezoekers door, ziet de koster zowaar de overleden en te begraven pastoor op zich toelopen! “Maar,” zegt hij: “als ziel (half doorzichtig!)” De pastoor omhelst de koster, klemt hem vast en

zucht: “Karl-Heinz! Nu moet jij veel, veel voor mij bidden!” Oeps! Niet alledaags! Maar het komt voor! En het is ongelooflijk leerrijk!

De boswachter van Deggendorf vindt geen vagevuur.

Zo rond het jaar 2000, een week of twee na Pasen, op de trein tussen Frankfurt en Würzburg. Een ietwat oudere man komt ons compartiment binnengewandeld. Hij is helemaal in het groen gekleed en heeft een hoedje op waarop een veer zou passen. Geen wonder: het is de boswachter van Deggendorf in het Beierse Woud. Hij gaat tegenover mij zitten. “Bent u priester?” Ik: “Nee, seminarist (= priesterstudent, dat was ik toen nog).” Hij: “Ik lees veel uit de Lutherbijbel. Vroeger was ik ook katholiek, maar ik heb ontdekt dat we bedrogen werden. Zoals Missen voor doden opdragen. Dat heeft toch geen zin! Ofwel is men na dit leven in de hemel, óf men is in de hel! Daar kunnen Missen niets aan veranderen!”

Ik: “In zoverre ben ik het met u eens: Missen kunnen niet maken dat de ziel van een overledene vanuit de hel naar de hemel gaat of dat een ziel in de hemel door een Mis nog hogerop komt. Maar heel vele mensen sterven niet in een zó slechte toestand van ziel dat ze veroemd worden, maar zijn toch niet zó rein van hun gedane zonden en verkeerde houdingen, dat ze al onmiddellijk de hemel en de nabijheid van de goede God zouden kunnen verdragen. “Niets onreins kan in Gods stad binnengaan” (*Openbaring 21, 27*). Dus moeten ze nog gereinigd worden in het vagevuur, en Missen voor overledenen

kunnen de duur daarvan verkorten of het lijden daarin milderer.” Omdat we niet weten of een ziel daar is of niet, lezen we voor de zekerheid Missen voor de overledenen, als teken van naastenliefde. Niets helpt onze vrienden aan de andere kant beter”. Hij: “Onzin! Daar heb ik in de hele Lutherbijbel niets van gevonden!”

Judas met de Hamer: help!

Maar ik geef me aan de boswachter van Deggendorf niet gewonnen! Het antwoord staat namelijk wel degelijk in de H. Schrift, in één van de delen, “boeken”, die dwaalleraar Luther eruit heeft gehaald: de Boeken van de Makkabeeën, genoemd naar de dappere held en legerleider Judas de Makkabeeër (= met de Hamer). Ik vertel het aan onze boswachter: “Daar lezen we hoe Judas de Makkabeeër met zijn mannen dapper weerstand biedt aan de legers van Antiochus Epifanes, die het ware geloof

willen uitroeien. Maar God zegent de Makkabeeën. Op een dag overwint hij met zijn mannen de vijanden bij Adullam. Na de slag gaan de gelovige soldaten hun gesneuvelde (= in de strijd gedode) medestrijders begraven. Maar daarbij ontdekt Judas iets heel eigenaardigs: de gesneuvelde Israëlieten dragen op hun lichamen amuletten (= een soort medailles) van afgoden! Ongelooflijk!

Ze hebben net hun leven gegeven voor de goede God, maar wedden tegelijk toch een beetje op de afgoden!

Waar zijn hun zielen nu? De H. Schrift beschrijft, wat er verder gebeurt: “De edele Judas hield een inzameling van tweehonderd Drachmen zilver. Hij zond dat geld naar Jeruzalem voor een zonde-offer. Het is inderdaad een vrome en heilige gedachte voor de overleden een zoenoffer op te dragen, zodat ze van hun zonde zouden worden vrijgesproken.” (2 Makk. 12, 39-45)

Dat doen wij dus ook: de Mis is een zoenoffer, wat de zielen kan helpen sneller van de zondeschuld gereinigd te worden.” De boswachter staat verbaasd, maar is eerlijk: “Dus toch ...”

Vagevuur niet in de Bijbel? Welles!

Wat ik toen niet vertelde: Jezus en de grote apostel Paulus spreken erover. Jezus in de Bergrede: “Haast u u te verzoenen met uw tegenpartij, zolang ge nog met hem onderweg zijt (= in dit leven). Anders zult gij in de gevangenis (= het vagevuur) worden geworpen, tot ge de laatste penning hebt betaald!”

(Mt. 5, 25-26) De H. Paulus schrijft: “Het vuur zal uitwijzen wat ieders werk waard is. Brandt het werk, dan zal hij (= de ziel) schade lijden, maar toch gered worden, maar als door het vuur heen.” (1 Kor. 3, 13.15)

Daarom noemen we die plaats ook “vagevuur”. Jezus’ Kerk heeft dit wel drie keer als vast te geloven punt herhaald. Het 2^e Concilie van Lyon (1274) en het Concilie van Florence (1439): “Wanneer mensen werkelijk rouwmoedig en in staat van genade (= als vrienden van Jezus, zonder zware zonde op het geweten, waarvan ze geen spijt zouden hebben gehad) sterven, nog vóór hun zonden genoeg weer te hebben goedgeemaakt, dan worden hun zielen door pijnen gereinigd”. En het Concilie van Trente (1563) schrijft: “Het vagevuur bestaat, en de zielen die daarin worden vastgehouden, ontvangen verlichting door de gebeden en goede werken van de gelovigen, vooral door het H. Misoffer.” Onze boswachter uit Deggendorf is eerlijk: “Goed! Nu begrijp ik het!”

“Bloed, bloed, zoete Hendrik!”

“Hendrik de Zoete”. Zo noemt men hem. Of ook “Henric Suso” of “Heinrich Seuse”. In 1323 is deze jonge Zwitser ook seminarist en studeert bij de paters-dominicanen in Keulen. Daar sluit hij vriendschap met een andere priesterstudent. Ze zijn vrienden, want ze denken aan de hemel, voor zichzelf en voor elkaar.

Op een dag spreekt de vriend: “Goede Hendrik! Als we straks priester zullen gewijd zijn, kunnen we de Mis opdragen. Zou dit geen goed idee zijn: wanneer één van ons eerst sterft, belooft de ander voor de eerste één jaar lang twee keer per week een H. Mis te lezen. Zo kunnen we elkaar helpen sneller naar de hemel te komen! Afgesproken?” Hendrik Suso: “Dat is beloofd!”

Vele jaren gaan voorbij ... Dan sterft de vriend als eerste. Hendrik weent en bidt veel voor zijn goede vriend. Hij brengt ook vaak offers voor hem. Maar dat met die Missen ... heeft hij allang vergeten.

Op een dag schrikt Hendrik Suso zich een hoedje: die ziel van zijn vriend staat vóór hem, graatmager en zeer bedroefd: “Heb je dan geen greintje medelijden??” Hendrik slikt: “Ik vast veel voor jou!” De vriend schreeuwt: “Bloed, Bloed is nodig! Anders krijg ik geen verzachting van mijn lijden! Missen, Missen, heb we elkaar beloofd, die moeten worden opgedragen! Alleen het Bloed van Jezus door de Mis kan mij nu helpen!” IJverig leest nu Hendrik Suso de beloofde Missen. Op een dag ziet hij daarbij zijn vriend terug: helemaal stralend van licht en geluk zweeft hij naar omhoog ...

Met het gedenken van zielen van overledenen in de H. Mis, maar beter nog door er een speciale Mis voor te laten opdragen, kunnen we hun het meeste helpen.

**Pijn hier? Liever een snelle
behandeling in het vagevuur!
Of toch niet?**

Jean-Marie Girardin verhaalt een gebeurtenis uit het jaar 1183. Een kloosterling is al jaren ziek en zijn pijn neemt alsmaar meer toe. Op een dag ziet hij een engel (misschien zijn engelbewaarder) naast zich staan. Die spreekt: “Vriend, de goede God stuurt mij, om u te laten kiezen: nog lang zo ziek zijn of één jaar het vagevuur in?” De monnik: “O mijn God! Heb erbarmen!”

Het “vage-ijds”

men met mij! Haal me weg uit deze wereld! Ik vind hier geen rust, overdag niet en 's nachts niet! Om de toenemende pijnen te dragen, heeft mijn lichaam de kracht niet meer!” De engel: “De goede God verhoort uw gebed! Hij laat toe, dat u na één jaar hier in de wereld zo te lijden, direct naar de hemel mag. Of anders moet u het nog drie dagen in het vagevuur uitboeten. Kies vrij!” De monnik: “Maar drie dagen? Dan liever dat! Het leven hier is erger dan de dood. Ik geloof niet dat het vagevuur harder is!” De engel: “Haast u dan het H. Oliesel te ontvangen!”

Zo gezegd, zo gedaan. De monnik sterft en wordt in het vagevuur bezocht door dezelfde engel. De monnik schreeuwt hem toe: “Hoe wreed bent u! U sprak van drie dagen en nu laat u mij hier al eeuwen lijden!” De engel: “Wat?? U bent hier nog geen 24 uur! Dat is omdat de hardheid van het vagevuur u dat laat denken. Ik ben hierheen gestuurd door de goede God om u de kans te geven uw beslissing alsnog om te draaien, tot leer voor de mensen op aarde. Wilt u terugkeren naar de aarde en daar nog een jaar lijden?” De ziel van de monnik: “O ja! Het mogen ook twee, drie of vier jaar zijn!” De mede-monniken zijn net rond het opgebaarde lichaam aan het bidden. Oezza! De overledene doet zijn ogen weer open! Hij kan het nog allemaal navertellen: “Jongens! Doe jullie best om nooit te zondigen! En als het toch gebeurd is: wees niet bang boete te doen of een erge ziekte moedig te dragen om alles liever hier al weer goed te maken!” Na een jaar blaast de monnik – definitief – zijn laatste adem uit. Zonder twijfel: recht naar de hemel!

Archangela Paningarola. Zo heet een zuster uit Milaan. Ze heeft een bijzondere liefde voor de arme zielen in het vagevuur. Ze bidt voor hen, laat voor hen bidden en is ook niet bang haar lijden van elke dag voor hun vervroegde bevrijding op te offeren.

Het is nu net een 2^e november, Allerzielen. Archangela is op haar kamertje aan het bidden. Ook zij wordt verrast: ze ziet haar engelbewaarder! Die laat er geen gras over groeien: “Kom mee!” “In de geest” voert hij Archangela mee naar het vagevuur. Op een bepaalde plaats daar, ziet ze geen vuur maar ... een vijver met ijswater! Daar ligt een man in. Ze herkent zijn gezicht! Vol ontzetting roept ze: “Papa!!”

Papa Paningarola: “Ach kind, hoe kan je je vader vergeten, te midden van zoveel pijn? Voor vreemden bid en offer je. Ik heb er daardoor al velen zien naar de hemel stijgen. En met mij, aan wie je zoveel te danken hebt, heb je niet het minste medelijden!” Het zustertje weent: “O papa, vergeef me! Telkens toen ik voor u dacht te bidden of te offeren, kwam er iets tussen, of ik vergat het domweg! Ik weet niet hoe het komt!”

Nu komt de engel tussenbeide: “God liet toe, dat je het vergat! De reden is dat jouw vader in zijn leven op aarde ook lauw en koud was. Vaak genoeg gaf de hemel hem goede ideeën. Om aan Jezus te denken en hem plezier te doen. Om ook voor zijn eigen ziel beter te zorgen. Je vader deed er zelden wat mee. Daarom liet God toe, dat jij tegenover je vader werd, zoals

hij tegen de goede God was. Het ene vergeten is het andere waard!”

Na dit visioen vermeedert Archangela de gebeden en werken van boete voor haar papa. Op een dag mag ze hem weer zien: stralend en gelukkig! Hij dankt zijn dochter en verheft zich dan naar de hemel. Archangela krijgt daardoor zoveel troost en vreugde, als ze voordien verdriet en kommer had.

Uit het oog, uit het hart? Zo zijn wij niet!

In de H. Schrift spreekt de goede God: “Een hard hart zal het zwaar te verduren krijgen.” (*Sir. 3, 27*) Of Jezus: “Met dezelfde maat waarmee gij meet, zult ook gij zelf gemeten worden” (*Mc. 4, 24*) Vergeten we dus vooral niet de mensen in stervensnood! Het uur van de dood is het belangrijkste (en vaak zwaarste) ogenblik van hun leven! We

kunnen bidden vóór het slapengaan of bij het opstaan: “Jezus, Maria, Jozef: red hen die vannacht of deze dag zullen heengaan”.

Maar vergeten we ook niet onze “zusters en broeders” in het vagevuur, “de Lijdende Kerk”. Zeker niet nu in de maand van Allerzielen. De eerste acht dagen van november kunnen we de zielen bijzonder veel goeds doen: zie maar in dit Informatieblad hōe!

En we zullen voor onze gebeden, ons gedenken in de H. Mis en onze goede werken voor die zielen nog beloond worden ook! De heilige bisschop en kerkleraar Ambrosius (340-397) zegt: “Alles wat voor de overledenen met vrome bedoeling wordt gedaan, krijgen we honderdvoudig vergoed na ons eigen overlijden!” Dus, zieltjes aan de andere kant: jullie kunnen op ons rekenen! Bijzonder in deze maand!

Pater Koenraad Huysegems

Een verhaal

Joep Vinken en Geert Putters stonden eventjes voorbij de kerk aan de overkant van de straat. Ze leunden met hun rug tegen een raamdorpel. De jongens smiespelden wat. “Vannacht om twaalf uur is het juist een jaar geleden,” fluisterde Geert. Joep knikte. “Ik heb een plan,” zei Geert.

Opeens: Boem, boem, boem! Een vinger klopte op de ruit. Mevrouw Vonk zwaaide met haar hand. Daarmee wilde ze zeggen: “Jongens, doorlopen.”

“Kom,” bromde Geert. “We steken over. Die oude dame kan anders niets zien.” Joep lachte. De twee vrienden liepen naar de andere kant van de weg. Daar kwamen ze bij de poort van het kerkhof. Ze staken hun hoofd door de tralies. Zachtjes spraken ze verder over het plan. “Ik kom je wel roepen,” zei Geert. “Goed,” antwoordde Joep. “Maar hoe word je wakker?” “Dat is gemakkelijk. Onze Piet heeft een wekker.” “Is hij niet thuis?” “Nee, hij is weer terug naar de kazerne.” “Dan is het afgesproken”, lachte Joep.

Mevrouw Vonk schoof haar gordijntje wat opzij. Ze zag de jongens

naar huis gaan. Eerst stapte Joep naar binnen. Een paar deuren verder Geert. De oude dame trok het gordijntje weer op zijn plaats. Maar ze bleef bij het raam zitten. Ze zat daar immers bijna de hele dag. Al wat op straat gebeurde, loerde zij af. Vaak lag zij ‘s nachts nog in haar stoel bij het raam. Want mevrouw Vonk kon dikwijls niet goed slapen. Naast haar was een huisje van de brandweer. Haar man had daar de sleutel van. Vroeger was hij ook brandweerman geweest. Nu was hij te oud. Maar elke dag ging hij naar de auto kijken. En iedere week wast hij de wagen schoon. Ook maakte hij het huisje open, wanneer er ergens brand was. Kijk, daarvoor had mevrouw Vonk veel schrik. Ze was altijd bang, dat ze ‘s nachts de telefoon niet zou horen. Daarom sliep ze dikwijls zo slecht. Ja, die oude dame was een goed mens, maar wel een beetje vreemd.

Het was nacht. Een zwarte, donkere nacht. Zwarte wolken hingen voor de maan. De straten waren leeg en stil.

Bong ... bong! De torenklok sloeg twaalf keer.

Ring ... ting ... ting! Op een slaapkamertje rammelde een wekker.

Even later ging zoetjes een zolderraam open in een van de huizen naast het kerkhof. Een lichtje gleed door het donker. Opeens kroop een witte gedaante naar buiten. Dat was Geert Putters. Voorzichtig gleed hij in de dakgoot. Daar bleef de jongen even zitten. Hij luisterde. Alles bleef stil. Dan sloop Geert verder langs de rand van het dak. Zachtjes telde hij de zolderramen: “Een, twee, drie”. Bij de derde moest hij zijn. Geert keek weer rond. Op straat was niets te zien. De jongen tikte tegen de ruit. Hij gaf het raam een duwtje. Zachtjes piepte het open. Geert stak zijn kaars naar binnen. “Pssst Joep!” riep hij zacht. “Ben je wakker?” Een bed kraakte. “Ben jij het, Geert?” vroeg een zwakke stem. “Ja! Het is twaalf uur. Kom mee.” Joep kroop stilletjes uit zijn bed. Hij mocht zijn broertje niet wakker maken. Joep stak zijn hoofd door het raam. Zijn vriend blies de kaars uit. “Ik zal voorop

gaan,” fluisterde Geert. “Vorzichtig, hoor.” Geert sloop het raam voorbij. Joep klom naar buiten. “Hola!” Zijn gymshoos schoot uit. “Wacht even, Geert! Ik verlies bijna mijn schoen.” Even keek de maan tussen twee wolken door. Ze zag de vrienden in de dakgoot. De maan lachte om die jongens in hun pyjama. Geert en Joep waren bij het huis vlak naast het kerkhof gekomen. Nu werd het lastig voor de jongens. Ze moesten naar beneden. Gelukkig dat de maan wat licht gaf. Langs de regenpijp klommen zij langzaam omlaag. Al gauw stonden zij op het kerkhof.

Wat haalden die twee kereltjes toch in hun hoofd? Wat moesten zij in de nacht op het kerkhof doen? Ja, dat was het plan, dat zij hadden gemaakt.

Hans Vogel was het vriendje van Joep en Geert geweest. Altijd waren ze met z'n drietjes bij elkaar. Zij dachten hetzelfde. Zij deden hetzelfde. Altijd waren zij het eens met elkaar. Daarom noemde de meester hen ‘Klavertje Drie’. Het clubje bestond al een paar jaar. Toen gebeurde er iets verdrietigs.

En de meester zei: “Eén blaadje is verwelkt. Eén van de drie. Wat is dat jammer. Het was nog zo fris en jong”.

Waarom sprak de meester zo? Luister! Op een dag was Hans zwaar ziek geworden. Niemand mocht er bij, alleen vader en moeder, en ook zijn twee vrienden, elke dag heel even. Maar toen stierf Hans. Zijn vrienden wisten het niet. Ze sliepen. Het was ook midden in de nacht, nu juist een jaar geleden.

Joep en Geert hadden het erg gevonden. “We moeten het goedmaken, Joep,” had Geert gezegd. “Vannacht mogen wij niet slapen. Wij moeten bij ons vriendje zijn, op het uur dat hij doodging.” Joep en Geert liepen door het natte gras. De maan verstopte zich weer in de wolken. De jongens staken hun kaarsen aan. Het schuwe licht viel op de kruisen en zerken. Wat leek dat akelig. Daar was het graf, dat zij zochten. Op de steen stond:

HIER RUST
ONZE LIEVELING
HANS VOGEL

Joep en Geert knielden neer. Hun Rozenkrans rinkelde op de steen. Het raamgordijntje van mevrouw Vonk schoof opzij. Met grote ogen keek de oude dame naar het kerkhof. Had zij daar juist twee lichtjes zien bewegen? Was er niet iets wits langs de graven gegaan? De vrouw drukte haar neus tegen de ruit. Ja, zij zag het goed. Er brandde licht op het kerkhof. En daar waren twee witte gestalten. Mevrouw Vonk wreef haar ogen uit. “Ik droom toch niet?” bromde zij. De dame beet in haar duim. Au! “Ja, ja,” zei ze bevend. “Ik ben klaarwakker. En toch zie ik spoken. Ja, spoken op het kerkhof. Het kunnen ook geesten zijn. In ieder geval is het daar niet pluis.” De vrouw werd opeens bang. Zij stond op uit haar stoel. Bevend nam zij de telefoon.

Een kwartiertje later sprongen twee agenten van hun fiets. Ze belden aan bij mevrouw Vonk. Meteen gingen op het kerkhof de twee lichtjes uit. De oude vrouw kwam in de deur staan. “Wat is er aan de hand?” bromde een agent.

“Ik heb spoken gezien, mijnheer. Spoken of geesten op het kerkhof. Het kunnen ook dieven zijn. Maar ik heb

licht gezien. Dat weet ik zeker. En ook twee mensen in het wit.” De agenten draaiden zich om. Ze keken strak naar het kerkhof. Het was pikdonker. “Wees maar niet bang, mevrouw,” zei een van de mannen. “We zullen wel eens gaan kijken.”

De agenten klommen over het hek. Joep en Geert zaten nog bij het graf van hun vriendje Hans Vogel. Hun hart klopte bang. Ze hoorden de agenten dichtbij komen. De jongens hielden zich doodstil. Oei, oei! Als ze maar niet gesnapt werden.

Na een poosje zei een zware stem: “Ik geloof niet, dat hier iets bijzonders te zien is. Kom, we gaan.” De agenten liepen naar het hek. Mevrouw Vonk stond op straat. De maan lachte weer even naar de aarde.

“Alles is veilig, mevrouw. Er zijn geen spoken, geen geesten en geen dieven. Ga maar gauw slapen.” “Maar

agent!” riep de vrouw een beetje boos. “Kijk daar dan! Ziet u dat wit niet? Ginds bij dat graf?” “Ha, ha!” lachte de agent. “Dat zijn twee engeltjes die op een steen zitten. Die horen bij het graf.” “Ooooooh!” zei mevrouw verlegen. “Dan heb ik me vergist.”

De agenten fietsten weg. Mevrouw Vonk ging weer naar binnen. Een poosje later slopen twee jongens van het kerkhof.

De volgende dag stak een oude dame de straat over. Bij het hek van het kerkhof bleef ze staan. Een voor een keek ze de graven langs. Langzaam en heel secuur. Waar was het graf met de witte engeltjes? Niet te zien, hoor! “Zie je wel,” bromde mevrouw Vonk nijdig. “Ik heb me niet vergist. Hier zijn vannacht geesten of spoken geweest.”

Door Cas Klavier

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

	augustus	september
Aantal Schatkisten:	4	11
Dagelijkse Toewijding	138	433
H. Mis	28	103
H. Communie	28	84
Geestelijke Communie	238	382
Offers	243	332
Tientjes	314	1.110
Bezoek aan het Allerheiligste	28	34
Meditatie	27	138
Goed Voorbeeld	55	181
Puntje	118	234

Puntje

Luister eens, het Puntje van november is:

Dagelijks het Kostbaar Bloed opofferen
voor de zielen in het vagevuur!

Beste Kruisvaarders,

In het jaar 1949 kreeg de Oostenrijkse familie Schonhardt bezoek. Een goede, verre vriend wenste enkele vakantie-dagen bij hen door te brengen. Tijdens de maaltijd op de eerste avond gebeurde er iets vreemds. De gast zag de voordeur opengaan en een sneeuwwit meisje binnenkomen. Het meisje zei geen woord. Ze rende door de eetkamer en verdween in een andere kamer. Zo gebeurde het ook op de tweede en de derde avond. Tenslotte besloot hij Meneer Schonhardt te vragen wie dat mysterieuze meisje wel was en waarom zij zo deed.

Meneer en mevrouw Schonhardt keken verwonderd op. Zijzelf hadden het sneeuwwitte meisje nog nooit gezien. De volgende avond besloot de vriend om het kindje stilletjes te volgen naar de kamer. Hij zag hoe het kindje op de grond zat en ijverig met de vingertjes de houten vloer probeerde open te krabben. Toen het kindje de man opmerkte, verdween het onmiddellijk.

De man keerde naar de eetkamer terug en vertelde aan zijn vrienden alles wat hij had gezien. Plotseling begreep de vrouw wat er gaande was en barstte in tranen uit. Ze vertelde hoe enkele

maanden geleden haar dochtertje aan een ziekte gestorven was.

De ouders en de vriend besloten de houten vloer van het kamertje open te breken. Ze vonden er twee geldstukken. De moeder herkende het geld. Dat waren de twee geldstukken die ze aan haar dochtertje had gegeven om aan een bedelaar te schenken. Het kind had echter het geld verstopt om er snoepgoed mee te kopen. Helaas was ze plotseling gestorven en de twee munten waren daar dus blijven liggen.

Het dode kindje kwam elke avond deze munten zoeken. Waarschijnlijk zat ze nu in het vagevuur en moest als straf van O.L. Heer deze diefstal weer goedmaken. Zolang dit niet gebeurd was, kon haar zieltje niet naar de hemel. Het zou in het vagevuur moeten lijden.

Inderdaad! Dat dit ook zo was, bleek kort daarop. De ouders namen de twee gevonden munten en schonken het geld aan een arme man. Het kindje werd 's avonds niet meer gezien, ook de avond nadien niet, noch de dagen erop. Nooit meer! Waarschijnlijk is het kindje bevrijd uit het vagevuur en geniet het nu van het eeuwig geluk in de hemel.

Beste kinderen, wij weten, dat alle mensen moeten sterven. Ons leven hier op aarde is slechts een korte tijd waarin wij onszelf tegenover God moeten bewijzen: dat we in Hem geloven, op Hem hopen, Hem beminnen en Hem willen dienen. Sommige mensen doen dit uitermate goed. Zo goed zelfs dat ze na hun dood direct de hemel mogen binnengaan. Dat zijn de heiligen. Andere mensen echter willen niets met God te maken hebben en begaan vele zonden. Ze gaan ook niet naar de Kerk, niet te Communie, niet naar de Biecht. Spijtig genoeg zullen velen van hen in de hel terechtkomen.

Tussen zulke 'supergoede' en zulke 'superslechte' mensen zijn er ook nog gelovigen die God wel hebben gediend, maar niet altijd op volmaakte wijze. Ze konden soms niet goed kiezen tussen God of de wereld, Gods wil te volbrengen of hun eigen wil. Deze zielen zijn dus niet goed genoeg om direct de hemel te mogen binnengaan. Ze zijn echter ook niet zo slecht dat ze voor eeuwig gestraft moeten worden in de hel. Deze zielen hebben namelijk hun zonden gebiecht.

God heeft dus een soort tussenplaats geschapen: het vagevuur. Het vagevuur is de plek waar de zielen van de rechtvaardigen hun zonden verder uitboeten vooraleer ze de hemel mogen binnengaan. Daarom mocht ook de ziel van het meisje uit het verhaal niet in de hemel: ze moest eerst haar fouten herstellen en uitboeten.

Het uitboeten van de zonden in het vagevuur is pijnlijk. De geleerden zeggen niet enkel, dat deze arme zielen in het vagevuur voor even van God verstoten

zijn, maar ook, dat zij zo erg lijdten dat we hun pijnen zelfs op aarde niet kunnen voorstellen! Deze arme zielen lijdten vreselijk! En vergeten we het niet: het zijn onze medechristenen die aldaar vreselijk lijdten! Ze zijn onze naasten in Christus!

Beste kinderen, als ons geliefd huisdier, of nog meer onze familieleden, zich in een pijnlijke of benarde situatie zouden bevinden, dan zouden wij toch alles

aanwenden om ze te bevrijden? Om ze gelukkig te maken?

Wel, dat moeten wij ook doen met de zielen in het vagevuur! We moeten ze willen bevrijden uit het vagevuur om ze de hemel te laten binnengaan! Daartoe moet er echter een schuld betaald worden aan God! De arme zielen in het vagevuur doen hun stuk en wij kunnen hen helpen door het ander stuk uit te boeten! Jullie weten hoe: door jullie gebeden, door jullie offertjes, door jullie goede werken, Maar bovenal door het H. Misoffer!

In het H. Misoffer dragen we het Kostbaar Bloed van Christus naar de Rechterstoel van God. Jezus zegt dan tot Zijn Vader: “Vader, dit Bloed heb Ik op de Calvarieberg voor de zielen vergoten! De losprijs is betaald! Laat de arme zieltjes vrij uit het vagevuur!” En, beste kinderen, wat denk je, dat de goede Vader dan doet? Ja, inderdaad, Hij laat op grond van het vergoten Kostbaar Bloed de arme zieltjes binnen in de hemel! Hij maakt van de ‘arme zieltjes’ ‘gelukkige zieltjes’!

Een priester had eens volgende belevenis: ’s nachts droomde hij hoe een jonge kerel twee keer een mooie dame uit een put van het kerkhof hielp. De jongeman deed dit eerst met een zilveren ketting. Hij moest werkelijk zwoegen om de dame uit de put te krijgen. Het duurde lang en hij zweette ervan, maar het lukte. De tweede keer wierp de jongeman een gouden ketting in het graf. Met één grote ruk trok hij de dame uit de put. De pastoor vroeg zich af wat dit kon betekenen! Hij ging naar de kerk en las de H. Mis. In de namiddag rinkel-

de de deurbel. Er stond een man. Hij was bezweet en had de pastoor iets te vertellen. Hij verhaalde hoe hij al jaar en dag verschijningen kreeg van zijn overleden moeder. Hij bad al jaren voor haar bevrijding uit het vagevuur.

Plotseling stond ze echter deze morgen na de H. Mis bij hem in een stralend kleed. Zijn mama vertelde, dat ze in de hemel was. De man was verwonderd en vroeg hoe, maar de mama zei: “vraag het aan de pastoor!” Toen de priester dit alles van de man had vernomen, werd hem ook de droom van de vorige nacht duidelijk. De zilveren ketting, waarmee de man erin slaagde om de mooie vrouw na lang zwoegen uit de grafput te halen, staat symbool voor al onze gebeden en offertjes voor de zieltjes van het vagevuur! Ze zijn werkzaam, maar langzaam. De gouden ketting is het Kostbaar Bloed dat in de H. Mis wordt opgedragen voor de arme zielen.

Het Kostbaar Bloed kan de zielen in één ogenblik uit hun pijnen bevrijden! De mama van de man was dus na de Ochtendmis van de pastoor, opgedragen voor de arme zielen in het vagevuur, bevrijd en de hemel binnengetreden!

Beste kinderen, jullie zijn geen priesters. Althans, beste jongens, nog niet! Misschien komt dat wel voor sommigen onder jullie! Maar ... intussen kunnen jullie, ondanks dat jullie niet zelf door het H. Misoffer het Kostbaar Bloed van Jezus rechtstreeks aan God de Vader kunnen opdragen, dit wel doen door het mooie opofferingsgebed dat hieronder en op jullie Schatkist staat! Het is een kort gebed waarbij we God, op grond van het Kostbaar Bloed van Jezus, zullen overtuigen om vele zieltjes te bevrijden uit het vagevuur! Jullie kindergebed is goud waard! God ziet jullie graag! Hij luistert graag naar jullie gebeden! Volbreng dus het Puntje zoals het echte Kruisvaarders betaamt. Het is kort en niet moeilijk te leren. Bid het dus vaak en vroom! Overal en altijd! IJverig en grootmoedig! Maken we vele zieltjes gelukkig! We zullen er vrienden bij winnen in de hemel! Wat een mooi Puntje, een mooie taak voor ons in de maand november! Gods zegen!

**O, eeuwige Vader, ik offer U op,
door de handen van de Onbevleete Maagd Maria,
het Kostbaar Bloed van Uw Zoon
voor de arme zielen in het vagevuur.**

Pater Matthias De Clercq

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

105. Ananias en Safira.

*Een gruwel voor de Heer
zijn leugenachtige lippen.
Spr. 12, 22*

In die tijd leefde het echtpaar Ananias en Safira. Ook zij verkochten een landgoed, maar hielden heimelijk een gedeelte van de prijs achter. Het overige bracht Ananias en legde het aan de voeten van de Apostelen neer, juist alsof hij de gehele prijs gaf. Doch Petrus sprak: “Ananias!

Waarom heeft Satan beslag gelegd op heel uw hart, dat u de Heilige Geest bedriegt, en van de opbrengst van het landgoed iets achterhoudt? Was het niet uw eigendom, vóór het verkocht werd; en bleef de verkoopprijs niet tot uw beschikking? Hoe komt het, dat u deze daad in uw hart hebt beraamd? U hebt niet de mensen bedrogen, maar God”. Toen Ananias deze woorden hoorde, viel hij dood neer.

Drie uren later kwam ook Safira binnen. Zij wist nog niet, wat er

gebeurd was. Ook zij sprak dezelfde leugen uit. Daarom vroeg Petrus haar, waarom toch zij en haar man hadden afgesproken, te liegen tegen de Geest van de Heer. “Zie,” zo besloot hij, “de voeten van hen, die uw man hebben begraven, staan aan de deur, om ook u uit te dragen”. En op hetzelfde ogenblik viel Safira voor Petrus’ voeten dood neer. Deze gebeurtenis verspreidde ontsteltenis en vrees onder de gelovigen en allen, die dit hoorden.

106. De Apostelen in de gevangenis en voor de Hoge Raad.

Omdat u niet van de wereld bent, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld. Jh. 15, 19

De Apostelen verrichtten zeer veel wonderen. Uit alle omliggende steden werden zieken en bezetenen naar Jeruzalem gebracht en door de Apostelen, voornamelijk door Petrus, genezen. Men droeg de zieken naar die straten, door welke Petrus wandelde, opdat zijn schaduw op hen mocht vallen en hen gezond maken. Hierover werden de opperpriesters en allen, die het met hen hielden, vergramd en zij lieten alle Apostelen in de gevangenis werpen.

Maar een engel opende 's nachts de gevangenis, leidde de Apostelen naar buiten en sprak: *"Ga heen, tred op in de tempel en spreek tot het volk al de woorden van deze levensleer"*. Zij gingen dan tegen de morgen naar de tempel en leerden. Toen zij nu op dezelfde morgen voor de Hoge Raad zouden worden gebracht, vonden de dienaars de deuren van de gevangenis met alle zorg gesloten en zagen de wachters er voor staan; maar de Apostelen vonden zij niet. Hierover raakten de opperpriesters in grote verlegenheid, doch een dienaar boodschapte hun weldra, dat de Apostelen in de tempel het volk leerden. Aanstonds ging de hoofdman met de wacht er heen en bracht hen voor de Raad. Doch hij waagde het niet geweld te gebruiken, want hij vreesde door het volk gestenigd te worden.

Toen de Apostelen voor de vergadering verschenen, sprak de hogepriester: *"We hebben u ten strengste*

verboden, in die Naam te onderrichten; en zie, u hebt heel Jeruzalem vervuld met uw leer". Maar Petrus en de andere Apostelen antwoordden: *"Men moet meer gehoorzaam zijn aan God dan aan de mensen. De God van onze vaders heeft Jezus opgewekt, die u aan het kruis hebt geslagen en gedood"*. Toen werden de rechters woedend en wilden hen doden. Daarop stond er in de vergadering een Farizeeër op, Gamaliël genaamd, een leraar van de Wet, bij het gehele volk in aanzien. Deze liet de Apostelen voor een korte tijd naar buiten gaan, en sprak dan tot de Hoge Raad: *"Mannen van Israëel, bemoei u niet met deze lieden, en laat hen be- gaan. Want als dit plan of dit werk van mensen stamt, zal het mislukken. Maar komt het van God, dan kunt u het niet tegenhouden, of u komt in verzet tegen God"*.¹ De anderen stemden met hem overeen. Toen riepen zij de Apostelen weer binnen, lieten hen geselen en verboden hun, in de Naam van Jezus te leren. Vervolgens lieten zij hen gaan. De Apostelen verheugden zich, omdat zij waardig gekeurd waren, voor de Naam van Jezus smaad te lijden. Zij hielden niet op dagelijks in de tempel en in de huizen de leer van Jezus Christus te verkondigen.

1. Deze woorden bevatten eigenlijk een onjuist beginsel, want er zou uit volgen, dat men alles alléén aan God moet overlaten, zonder het kwaad te bestrijden en het goede te bevorderen; maar Gamaliël gebruikte deze woorden in goede zin en met een goede bedoeling: hij was reeds onder de inwerking van de christelijke godsdienst.

Jaarprogramma 2018

Wanneer? van t/m	Waar?	Wat?
24-11	Gerwen	Derde Orde FSSPX
25-11	Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
25-11	Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
02-12	Gerwen-Leiden	Adventsbezinning (+Derde Orde FSSPX)
08-12	Den Haag	Mars voor het Leven
19-12	Gerwen	Gulden Mis

In november: dagelijks een volle aflaat voor de zielen in het vagevuur

Algemene voorwaarden:

- gaan biechten (eventueel 8 dagen vóór of na),
- de H. Communie ontvangen op de dag zelf,
- gebed tot intentie van de Heilige Vader, te weten:
 - verheffing van de Kerk,
 - uitbreiding van het geloof,
 - uitroeiing van de ketterij,
 - bekering van de zondaars,
 - eenheid onder de christelijke vorsten en
 - het welzijn van het christelijk volk.
- uitsluiting van alle gehechtheid aan iedere zonde, zelfs de dagelijkse zonde,
- de bedoeling hebben de volle aflaat werkelijk te verdienen.

Dag van Allerzielen:

- bezoek brengen aan een kerk, publieke of half publieke kapel, met de bedoeling te bidden voor de zielen,
- 1 Onze Vader en 1 Credo bidden tot intentie van de Heilige Vader.

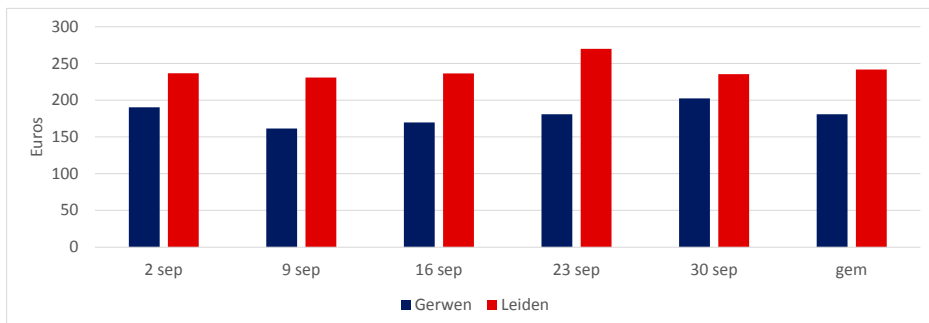
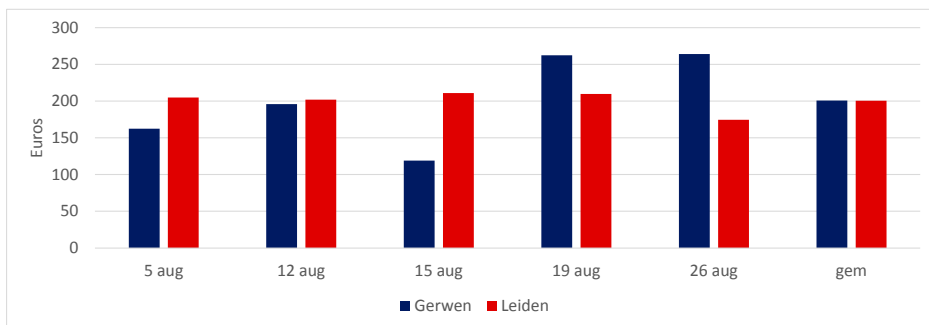
1 t/m 8 november:

- bezoek brengen aan een kerkhof,
- gebed voor de zielen in het vagevuur en tot intentie van de Heilige Vader

Onze Overledenen

Hr.	H.B.	Visser	Leiden	11	11	1997
Mevr.	P.M.	Favejée-Hoppenbrouwer	Papendrecht	15	11	2014
Hr.	H.W.	van der Ven	Arnhem	29	11	2017
Hr.	J.C.	Jaspers	Heerlen	16	11	1990
Hr.	J.B.M.	Komen	Rijswijk	29	11	1997

Collecten in de maanden augustus en september 2018

Kalender Gerwen

November

do.	1	17.45	Rozenhoedje	+ gebeden Litanie van alle Heiligen
		18.30	Hoogmis	Allerheiligen (1^e kl.), verplichte feestdag
vr.	2	10.30	Requiem (2)	Allerzielen (1^e kl.)
		aansl.	Requiem (3)	
		18.30	gezongen Requiem (1)	
za.	3	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Hubertus, biss. en bel. (bisdom 's Hertogenbosch); na de H. Mis zegening Hubertusbrood; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	4	10.30	Hoogmis	24^e zondag na Pinksteren (4^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2^e klas); <i>kinderzegen</i>
ma.	5	18.30	H. Mis	H. Odrada, maagd (3 ^e kl; bisdom 's Hertogenbosch)
di.	6	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	7	7.15	H. Mis	H. Willibrordus, patroon van Nederland (1^e kl.)
do.	8	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. van de vier HH. gekroonde Martelaren
vr.	9	7.15	H. Mis	Wijding van de Basiliek van de Allerheiligste Verlosser (St. Jan van Lateranen) (2 ^e kl.); ged. H. Theodorus, mart.
za.	10	8.30	H. Mis	H. Andreas van Avellino, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Tryphon, Respicus en Nympha, maagd, mart.
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	11	10.30	Hoogmis	25^e zondag na Pinksteren (5^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2^e kl.)
ma.	12	18.30	H. Mis	H. Martinus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
di.	13	18.30	H. Mis	H. Didacus bel. (3 ^e kl.)
wo.	14	7.15	H. Mis	H. Josaphat, biss. en mart. (3 ^e kl.)
do.	15	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Albertus de Grote, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
vr.	16	7.15	H. Mis	H. Gertrudis, maagd (3 ^e kl.)
za.	17	8.30	H. Mis	H. Gregorius de Wonderdoener, biss. en bel. (3 ^e kl.)
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>

zo. 18	10.30	Hoogmis	26^e zondag na Pinksteren (6^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2^e kl.)
ma. 19	18.30	H. Mis	H. Elizabeth, weduwe (3 ^e kl.); ged. H. Pontianus I, paus en mart.
di. 20	18.30	H. Mis	H. Felix van Valois, bel. (3 ^e kl.)
wo. 21	7.15	H. Mis	Opdracht van de H. Maagd Maria (3 ^e kl.)
do. 22	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Cecilia, maagd en mart. (3 ^e kl.)
vr. 23	7.15	H. Mis	H. Clemens I, paus en mart. (1^e kl.)
za. 24	11.00	gez. H. Mis	H. Johannes van het Kruis, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Chrysogonus, mart.
zo. 25	10.30	Hoogmis	Plechtige viering H. Clemens I, paus en mart. (patroonsfeest 1^e kl.); ged. 27^e en laatste zondag na Pinksteren; <i>Patroonsfeest!</i>
ma. 26	18.30	H. Mis	H. Sylvester, abt (3 ^e kl.); ged. H. Petrus van Alexandrië, biss. en mart.
di. 27	18.30	H. Mis	H. Oda, maagd (3 ^e kl.); bisdom 's Hertogenbosch door de week (4 ^e kl.)
wo. 28	7.30	H. Mis	
do. 29	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Saturninus, mart. <i>Start Novene tot Maria Onbevlekt Ontvangen</i>
vr. 30	7.15	H. Mis	H. Andreas, Apostel (2 ^e kl.)

December

za. 1	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
	10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 2	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Advent (1^e kl.); <i>kinderzegen</i>
	13.00		1 ^e voordracht
	13.45		meditatie in stilte
	14.15		2 ^e voordracht
Advents- bezinning	15.00		Lof met Rozenhoedje
	16.00		einde

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 3, 10 en 17 november

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

J.K.I.: bijeenkomst met uitstap zondag 4 november

Derde Orde: bijeenkomst met toetreding zaterdag 24 november

Patroonsfeest met komst Sinterklaas: zondag 25 november

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand:

- heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven,
- dames: 3. Roepingen

Kalender Leiden

November

do.	1	19.00	Hoogmis	Allerheiligen (1 ^e kl.), <i>verplichte feestdag</i>
vr.	2	10.30	Requiem (2)	Allerzielen (1 ^e kl.)
		aansl.	Requiem (3)	
		19.00	gezongen Requiem (1)	
za.	3	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	4	10.30	Hoogmis	24^e zondag na Pinksteren (4 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e klas); <i>kinderzegen</i>
vr.	9	19.00	H. Mis	Wijding van de Basiliek van de Allerheiligste Verlosser (St. Jan van Lateranen) (2 ^e kl.); ged. H. Theodorus, mart.
za.	10	9.00	H. Mis	Kerkwijdingsfeest van de Kathedraal (1 ^e kl.; bisdom Rotterdam)
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	11	10.30	Hoogmis	25^e zondag na Pinksteren (5 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e kl.)
vr.	16	19.00	H. Mis	H. Gertrudis, maagd (3 ^e kl.)
za.	17	9.00	H. Mis	H. Gregorius de Wonderdoener, biss. en bel. (3 ^e kl.)
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	18	10.30	Hoogmis	26^e zondag na Pinksteren (6 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e kl.)
vr.	23	19.00	H. Mis	H. Clemens I, paus en mart. (3 ^e kl.)
za.	24	9.00	H. Mis	H. Johannes van het Kruis, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Chrysogonus, mart.
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	25	10.30	Hoogmis	27^e en laatste zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); <i>Koordag i.v.m. H. Cecilia</i>

do.	29	-----	geen H. Mis	H. Radbodus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Saturninus, mart. <i>Start Novene tot Maria Onbevlekt Ontvangen</i>
vr.	30	19.00	H. Mis	H. Andreas, Apostel (2 ^e kl.)

December

za.	1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur <i>Godsdienstlessen</i>
		10.20	<i>Onderricht</i>	
zo.	2	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Advent (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00	Advents- bezinning	Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 3, 10, 17 en 24 november

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst op zondag 3 november

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst op zondag 10 november

Geloofsverdieping volwassenen: nader te bepalen

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand:

- Roepingen

Kalender Utrecht

November

do.	1	19.00	Hoogmis	Allerheiligen (1 ^e kl.), <i>verplichte feestdag</i>
vr.	2	10.30	Requiem (2)	Allerzielen (1 ^e kl.)
		aan sl.	Requiem (3)	
		19.00	gezongen Requiem (1)	
za.	3	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje

zo.	4	10.30	Hoogmis	24 ^e zondag na Pinksteren (4 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e klas); <i>kinderzegen</i>
vr.	9	-----	geen H. Mis	Wijding van de Basiliiek van de Allerheiligste Verlosser (St. Jan van Lateranen) (2 ^e kl.); ged. H. Theodorus, mart.
za.	10	-----	geen H. Mis	H. Andreas van Avellino, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Tryphon, Respicus en Nympha, maagd, mart.
zo.	11	10.30	Hoogmis	Plechtige viering H. Willibrordus, biss. en bel. (patroonsfeest 1 ^e kl.); ged. 25 ^e zondag na Pinksteren (5 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) Patroonsfeest!
vr.	16	19.00	H. Mis	H. Gertrudis, maagd (3 ^e kl.)
za.	17	11.00	H. Mis	H. Gregorius de Wonderdoener, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	18	10.30	Hoogmis	26 ^e zondag na Pinksteren (6 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen) (2 ^e kl.)
vr.	23	19.00	H. Mis	H. Clemens I, paus en mart. (3 ^e kl.)
za.	24	11.00	H. Mis	H. Johannes van het Kruis, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Chrysogonus, mart.
zo.	25	10.30	Hoogmis	27 ^e en laatste zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
do.	29	-----	geen H. Mis	H. Radbodus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom Utrecht); ged. H. Saturninus, mart. <i>Start Novene tot Maria Onbevlekt Ontvangen</i>
vr.	30	19.00	H. Mis	H. Andreas, Apostel (2 ^e kl.)

December

za.	1	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	2	10.30	Hoogmis	1 ^e zondag van de Advent (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

**Advents-
bezinging**

Activiteiten in Utrecht

Bespreking missaal: alle zondagen na de koffie
Geloofsleer voor catechumenen: na bespreking missaal
Patroonsfeest: zondag 11 november

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 41

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 43

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 44

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

H. Mis
• zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
• ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
• ma., di. 7.00 uur
• wo, za. 7.30 uur
• do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

- 2 Voorwoord
- 3 Persbericht van de Priesterbroederschap St. Pius X

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

- 5 Hoofdstuk 14: Hoe ze Jezus Christus hebben onttroond.
- 10 Hoofdstuk 15: Het grote verraad

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW

- 13 Moeder van de Schepper, bid voor ons.

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 18 Uitleg van de intentie – Stervensuur en vagevuur
- 29 Geesten of spoken – *een verhaal*
- 32 Schatkisten
- 33 Puntje
- 37 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 39 Jaarprogramma 2018
- 39 In november: dagelijks een volle aflat voor de zielen in het vagevuur
- 40 Onze Overledenen
- 40 Collecten in de maanden augustus en september 2018
- 41 Kalender Gerwen
- 43 Kalender Leiden
- 44 Kalender Utrecht
- 46 Onze adressen in Nederland
- 47 District Benelux
- 47 Colofon